

HADİSLER ve GENÇLER

Nureddin Yıldız'ın (24.) Hadislerle Diriliş dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim. Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme alâ seyyidina Muhammedin ve alâ alihi ve sahbihi ecmaîn.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'e imanımızın gereklerinden birisi olarak hadisi şeriflerle yeniden canlanmamız gerekir diye bir hamle başlattık. "Yeniden ayağa kalkmalıyız. Bu çökmüş, çöktürülmüş, bocalayan görüntümüzü düzeltmeliyiz." diyoruz. İlk cahiliye bataklıklarından ayağa kalkıp gelen ilk nesil, mübarek nesil neyle ayağa kalktıysa biz de nesil olarak onunla ayağa kalkarız, kalkabiliriz diyoruz. İlk nesil şüphesiz, bir bütün olarak Kur'an-ı Kerim'le ayağa kalktılar. Ama Kur'an-ı Kerim büyük oranda, onlar onu algılamaya hazır olduktan sonra indi.

Burada önemli bir noktayı üzerine basarak tekit ediyorum: Kur'an-ı Kerim'in bilhassa şeriat bölümü; Maide suresi, Nisa suresi, Tevbe suresi, o Kur'an-ı Kerim'in şeriat kurallarını yerleştiren bölümü on yedi, on sekizinci seneden sonra indi. Tesettüründen alkol yasağına kadar, faize kadar İslam'ı farklı yapan, hayata bakışını sergileyen ahkâmı da zaten yoğun olarak on yedinci seneden sonra geldi. Ashab-ı kiram, ilk nesil, Allah'ın razı olduğu nesil Kur'an algılamaya, "Allah'ımın kitabıdır bu, Rabbim bana konuşuyor" demeye hazırıldılar Kur'an geldiğinde. Bunun en canlı örneği alkoldedir. Allah Teâlâ "bırakmaz mısınız artık bu pislği" der demez "bıraktık ya Rabbi" dediler. "Bıraktık ya Rabbi." Neden? Çünkü Kur'an-ı Kerim, ne getirse "evet" diyecek hâlde bir nesil buldu. Bu, hâşâ Kur'an-ı Kerim daha önce inseydi acaba ashab-ı kiram, "biz bu ayetleri kabul etmiyoruz" mu diyeceklerdi şeklinde bir tereddütten kaynaklanmıyor.

Rabbimizin tedric hikmeti yani Kur'an-ı Kerim'in basamak basamak, ayet ayet, sure sure göndermesindeki hikmeti tahlil ediyoruz. Ama şunu da görüyoruz ki eğer Kur'an-ı Kerim hicretin dokuzuncu senesinde -sadece misallerden konuşuyorum, böyle bir şey yok- bir gün deseydi ki Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, "Allah, İbrahim'e yaptığı gibi size de yapacak. Herkes bir oğlunu bir kızını getirsin, Mina'da keseceğiz" deseydi şu tanıdığımız sahabeleri şöyle zihnimize bir canlandırabilirdik. Sizce "bu ne demek ya Resûlallah ya. Olur mu hiç. Biz çocuklarımızı nasıl keseceğiz?" derler miydi acaba. Yoksa sağ eline kız çocuğunu, sol eline de erkek çocuğunu alıp Mina yolunu tutarlarmıydı?

Böyle bir şey yok. Dinimizin başına dert açmayalım şimdi. Ama ne hâlde bir teslimiyetleri vardı Kur'an'a, onu canlı olarak anlayalım diye konuşuyorum. Böyle bir şey deseydi Efendimiz, "rüyamda gördüm ki kim İbrahim'in yolundaysa bir erkek bir kız çocuğunu kesecek. Sadece erkek çocuğunu da değil, İsmail'i değil hani ikisini de kesecek" deseydi "ya bu rüya ciddi mi ya Resûlallah, şaka yapmıyorsun bizimle" filan diyen olur muydu acaba ashab-ı kiramdan. Hepimiz tanıyoruz sahabiyi. Belli ki "önce hangisini keseceğim" diye soracaklardı. "Kızı mı önce keseceğiz, erkeği mi önce keseceğiz?" Yapacakları buydu. Böyle bir test Allah'tan çıkmadı karşılına, çıksaydı bir itirazları olmazdı. Ne sayesinde? Onların Allah'tan gelecek her hükme hazır olmaları sayesindeydi bu. Kendi canlarıymış, mallarıymış, çocuklarıymış... yeter ki Allah istemiş olsun onlardan bunu. Allah istediye mesele bitti onların nazarında, sahabe kafasında.

Bu ne sayesinde oldu: Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem onlardan biri olarak, onların içinden biri olarak, onlarla konuşan kimliği sayesinde oldu. Bu sebeple Rabbimiz عِنْدِ أَنْفُسِكُمْ buyuruyor Peygamberi için. "Sizin içinizden birini gönderdik size" diyor. İnsan, yetim bir çocuk, hanımı var, çocukları var, kızları var, kızlarını evlendirmiş, fakirlik çekmiş, çobanlık yapmış; hayatın içinden birini

gönderdik size. Melek olsaydı ne diyecekti insanlar; “geldin göklerden konuşuyorsun” diyeceklerdi. Cinlerden olsaydı, “zaten sen ormanlarda, şurada, burada yaşıyorsun, ne anlarsın Medine’deki hayattan” diyeceklerdi. Bir kralın sarayında yetişmiş olsaydı “sen halktan biri değilsin” diyeceklerdi. Halk kim ise Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem oydu.

Hikmet-i ilahi, Kur’an’ın bu şekilde bir eğitim görmüş çekirdek neslin üzerine inmesini gerektirdi, elhamdülillah. Bu da şüphesiz Allah’ın takdiriyle oldu, bir tesadüf eseri değil. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem’in “şöyle yapın, bunu böyle yapın, oraya koyun, bu bu demektir” şeklindeki onların içinden **عِنْدِ أَنْفُسِكُمْ** biri olarak yaptığı konuşmaların her bir cümlesi sahabe için bir ayar oldu. Bir frekans ayarı oldu, bir yürüyüş ayarı oldu, dil ayarı oldu, kulak göz ayarı oldu her bir hadis-i şerif.

Bu netice bize eğer çöktüysek, uyuyakaldıysak, gaflet bizi bastıysa biiznillah “hadis-i şeriflerle diriliriz biz” idraki getiriyor zihnimize. Neden? Sabittir ki hadis-i şerifler diriltiyor. Bu diriltme Kur’an-ı Kerim’in yerine geçebilir bir diriltme değil elbette. Asıl olan Kur’an’dır zaten. Ama Kur’an’ı anlayacak düzeyde olmayan biri sinek vızıltısı gibi dinliyor Kur’an’ı. Yoksa hâşâ bir milyon hadis, Bakara Suresi’ndeki bir kelime etmez. Ayet çünkü biri. Hiçbir şekilde hadis-i şerif, ayetin yerine oturmuyor. Namazda zammı sure olmayan bir şey, olması caiz olmayan bir şey ebediyen Kur’an olmaz. Kur’an olmayan bir şey de ne olursa olsun Kur’an’dan sonra gelir. Ama tıpkı; ana gaye namazdır. Fakat abdesti olmayanın namazı olmuyor ya bu sefer ne oluyor abdest, namaz kadar değerli hâle geliyor. Aslında namazla abdest hiçbir şekilde aynı değiller. Kıyamet günü “Kaç abdest kaçırdın?” diye bir soru olmayacak kimseye. “Kaç namaz kaçırdın?” diye bir soru olacak. Bir abdestle yirmi vakit namaz kılabilir bir insan bozulmadığı sürece. Abdest görevi yoktur. Namazın hazırlayıcı bir unsuru olduğu için abdest değerlidir. Ama ne kadar değerlidir? Abdest olmayınca namaz da olmuyor. O zaman namaz kadar değerlidir. Hatta insan abdestsiz olduğunu bildiği hâlde istihza için inadından abdestsiz namaz kılsa kâfir olur. Açık bir hükümdür bu. Bu sefer durdu, abdest insanın dini kadar değerli hâle geldi. Abdest yüzünden adam dinden çıktı bu sefer. Bundan da anlaşılıyor ki bir Müslüman olarak biz, abdesti herhangi bir şekilde namaz görmüyoruz. “Namaz başka, abdest başka” diyoruz. Ama diyoruz ki madem abdest namazın anahtarıdır o anahtar olmadıkça sen namaz kılamayacaksın, abdeste namaz kadar değer vermen gerekiyor.

Biz Kur’an’a iman ettik. Bu örnekten yola çıkarak şimdi konuşalım. Kur’an bizim kitabımızdır. Kıyamet günü Kur’an’dan hesaba çekileceğiz. Ama tıpkı abdestin namazın anahtarı olduğu gibi Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz’in hadis-i şerifleri, “Ebu Hureyre dedi ki” sözleri, “Enes bin Malik dedi ki” sözleri abdestin namaza kapı olduğu gibi Kur’an-ı Kerim’e kapıdır. Aksi takdirde yüz defa Kur’an-ı Kerim’i hatmeder hiçbir şey de anlamadan devam edersin. Abdestsiz namazın namaz olmadığı gibi hadis-i şerifler olmadan Kur’an’la haşır neşir olmak da bir anlam ifade etmeyebiliyor. Bunun örneği Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in ashab-ı kiramla yaptığı eğitim mücadelesindedir. Ashab-ı kiram, Kur’an-ı Kerim ayetlerinin az az indiği, eski ümmetlerin hikâyelerinin daha fazla anlatıldığı, ahiret hayatına müteallik ayetlerin anlatıldığı on, on beş yıla yakın bir zamandan sonra şeriat ayetleri indi. Ve ashab-ı kiram, yüzde yüz onları sağdan sola taşıyacak, önden arkaya döndürecek bir eğitim olduğu hâlde şeriat ayetlerine on saniye tereddüt etmediler hatta eski derslerde bir örnek vermiştik; Kibleteyn Mescidi’yle ilgili. Namazın birinci rekâtını kuzeye doğru kıldılar, ikinci rekâtını güneye doğru kıldılar. Yani değil “ya şu namazı bir kılalım nasıl dönecektik sağdan mı dönecektik, soldan mı dönecektik. Sağ topuk üzerinden mi, sol topuk üzerinden mi?” askeriye gibi bir soruşturma bile yok, namazın içinde döndüler. Bu ne sayesinde oldu? Güçlü bir alt yapı sayesinde oldu. O alt yapıya iman, teslimiyet, ısınma diyebiliriz. Bunu da hadis-i şerifler temin etti. İşte, bu sebeple diyoruz ki “hadis-i

şeriflerle diriliş Kur'an'ı bağrına basmak Kur'an'a dalıp Allah'ın huzuruna çıkıncaya kadar yürüyebilmek için şarttır” diyoruz. Yoksa hâşâ “hadis-i şerifler Kur'an'dır” diyemeyiz, denemez. Kur'an değildir ama Kur'an'a geçiş yolları hep hadis-i şeriflerden geçer deriz, diyoruz, inşallah da böyle demeye devam edeceğiz. Allah'ın izniyle.

Bugün gençlerin hadis-i şerifle bağlantısı üzerinde ders yapacağız. Böyle bir önsöz yapma ihtiyacı hissettim. Yani “Peygamber sallallahu aleyhi ve sellemin ashabını yetiştirmede hadis-i şeriflerin icra ettiği görev neydi?” sorusuna cevap vererek bir giriş yaptım. Gençlerle bağlantısını nereden kuruyorum bunun? Bugün gençliğin önemi üzerine her devlet töreninde de konuşma yapılıyor zaten. Üç aşağı beş yukarı halkı Müslüman bütün ülkelerde gençlik bakanlığı da vardır. “Gençler önemsizdir” diyen biri yok. “Yarınımız gençlerdir”, “topraklarımız gençlere emanet edilecek” diye şiirler de söylenir. Ama gençlerin, ümmet-i Muhammed'in geleceği olacak gençlerin neyle hazırlanacağı, nasıl yetiştirileceği üzerine bu ümmetin köklerinden gelen bir eğitim programımız söz konusu değildir. Gençleri dert ediniyor, dertliler diyeyim. Sonra da İsviçre'de, Danimarka'da yapılmış filan gençlikle ilgili psikolojik doktora tezinin üzerinden benim mü'min gencimi yetiştirmeye çalışıyorlar. İman benden; psikolojisi, pedagojisi bir Hıristiyan'dan olan şizofrenik bir gençlik icat ediyorlar bu sefer.

Burada küçük bir dipnotu ısrarla ve kalın puntolarla kaydedeyim: Psikolojinin ve pedagojinin gereksizliğinden konuşmuyorum. İnsanın menfaatine olan bütün ilimler mübarektir bizim için. İnsanla bizzat ilgili olan psikolojiyi asla ve kata ikinci sınıf bir ilim bile görmem. Ama bir cümle kullandım. Bu ilim, psikoloji, büyük oranda pedagoji, hatta sosyoloji, geçmişi çok derin bir ilim değil. Şunun şurasında yüz, yüz elli senesi var. Tıp gibi değil mesela. Hâlâ testler üzerinden çalışıyor. Kati sonuçları yok. Bu bir. İki; bu ilim bir araştırma görevlisinin mesela gençlikle ilgili bir sorunda, ergenlik sorunu üzerine, yirmio-otuz genç üzerinde yaptığı bir tez-iddiadan ortaya çıkıyor. Bu yüz tezden, dünyada şu anda hazır olan psikoloji ile ilgili bu yüz tezden belki doksan beş tanesi Batı kökenlidir. Ahirete imanı olmayan ailelerin ya da laik kafayla iman eden Fransız ailesinin üç çocukları üzerinde, ailesi üzerinde yapılmış çalışmalardır. Bu çalışmalardan yola çıkan bir ilim dalı da olsa içinde bize ait fark olan, imana dair kavramlar yoktur. Evet, onlar da papazlarla beraber çalışıyorlar ama kilisenin boyasını, badanasını temin etmek için insanların günahlarını affeden, karşılığında da makbuzla para alan bir anlayışın imanı onlardaki iman. Ahiret dedikleri şey onların Mesih'inin, bizim Mesih'imizin değil, yakınındaki parsellerden arsa satmak, başka bir şey yok. Ahirete inanç dedikleri o onların. Binaenaleyh, o psikoloji ahirete iman davasıyla büyüyen, yetişen bir nesil için eğitim kılavuzu olamaz. Bu nedenle psikoloji Müslümanlar'ın namaz kılan, oruç tutan, ahiret imanı dünyadaki varlığından daha çok gözünde duran profesörlerin, doçentlerin tezleriyle ortaya çıkıncaya kadar bize ait bir ilim değildir. Zaten şu anda kimseye ait bir ilim değildir. Neredeyse her sokak çocuğu için bir tez yapmak gerekiyor. Yani dışarıdan ailelere müdahale etmek anlamında hiçbir işe yaramıyor görünüyor.

Her hâlükârda bugün gençlik üzerinde söz söylemek isteyen, “ben genç yetiştirmek istiyorum” diyenlerin herhangi bir şekilde eğer ashab-ı kiramı genç olarak yetiştiren bir idraki yani Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin idrakini öne çıkaramazlarsa, Batı'dan kaynaklı yahut Batı'dan aşağı kalmaz Doğulu üniversitelerden kaynaklı psikolojik, pedagojik kurallar üzerinden gençlik yetiştirirsek bunun, şu sözünü ettiğimiz on yedi yaşında, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin sancağını emanet alacak, yirmi bir yaşında milyarlarca Müslüman'ın kitabı olan Kur'an'ı mühürleyip “bu Allah'ın kitabıdır” diyecek çapta olacak, on beş yaşında olduğu hâlde Resûlullah'ın emanetlerine sahip olacak bir Enes olması söz konusu değildir. Bu sefer ne olur? Ne Batı'ya ne Doğu'ya benzeyen, ortada zikzak çizen bir nesil ortaya çıkar.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem genç bir nesille yaşadı. Sahabe-i kiramın büyük bölümü gençti. Biraz sonra göreceğiz, ashab-ı kiram genç mantıklı olarak Peygamber aleyhisselamin etrafında bulundular. Daha çok gençler olarak Peygamber aleyhisselama sahip çıktılar. Bu ihtiyarları silme anlamında değil ama bir şeyde yoğunluk dikkati çeker. Yoğunluk eğer yetmiş yaşındakilerden oluşuyorsa orada beş gencin bulunması o hareketi gençleştirmiyor. Genel olarak ashab-ı kiramın karakteri genç karakterdir. Daha sonra göreceğiz, o genç kan ashab-ı kiramın, yirmi üç yılda Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem her dediğini yapabilmesini sağladı. İnen ayetleri sanki yirmi senedir onu bekliyormuş gibi karşılama nedeni de bu gençliktir zaten. İnatlaşmamış, bir nefrete, kine dönüşmemiş kafa sahibi olmak diye de yorumlayabiliriz bunu.

Her hâlükârda hadis-i şerifler, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem hadis-i şerifleri “Rabbimin kitabı Kur'an” derirtecek ruhu hazırlamıştır. İki: Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem etrafında genç bir nesil vardı. Bu yüzden de işini kolay yaptı. Üç: Bugün ümmet-i Muhammed, bir genç nesil sevdasıdadır. Her mahallede neredeyse gençlerle ilgilenen bir dernek vardır. Her hoca efendi, her mütefekkir muhakkak gençlerden bir grup kurmaya çalışmaktadır. Ama kendi kitabını okutarak onları yetiştirmek istiyordur. İşe Riyâzü's-Sâlih'in den başlayan, etrafına aldığı on üniversite gencinden iki sene üzerine Buhârî-i Şerif'in yarısına gelmiş bir nesil yok. Hatta öyle bir duruma gelmiş bulunuyoruz ki Riyâzü's-Sâlih'in'i bile, ben de mesela aynısını yaptım, yani “gençleri ürkütmeyecek şekilde özetleyelim” dedik. Hepsini okumayalım, ağır kaçmasın. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem onlarla yirmi bir yaşında Kur'an'ı emanet alacak, on yedi yaşında ordu teslim alacak, on beş yaşında Peygamber'in evinde yed-i emin olarak bulunacak nesil yetiştirdi. Bizse “özetleyelim, ağır gelir” diyoruz. Yirmi sahabenin yaptığı düğün masrafı bir gence yapıyor şimdi, onda bir sıkıntı yok. Belki ashab-ı kiramın yirmi tanesi şimdiki bir gencin düğün masrafıyla evlenir, çocuklarını da evlendirirlerdi. Düğüne, arabaya, dünyevî metaya geldi mi gençler her şeyi hak ediyorlar. Cennette de zaten şefaathimiz hepsi elhamdülillah. Ama Peygamber aleyhisselamin eğitim malzemelerine gelince ağır kaçıyor. Bu bir çelişki.

Biz hadis-i şeriflerle diriliş yapacağız -ki ancak o bizi diriltebilir.- Yoksa Kur'an'ı cenaze kitabı olmaktan kurtaramayacağız. Çünkü Kur'an'ı algılayacak alt yapıyı hadislerin sağlaması lazım. Hadisler bunu sağlamadığı sürece biz boşuna yoruluyoruz. Bugün gençlik eğer bir umutsa, yarın ümmet-i Muhammed bugünün gençleri tarafından temsil edilecekse bugünden onların “Kur'an kitabımdır, başka bir kitabım olamaz benim, Kur'an ne dediye odur tek doğru. Kur'an kimse tarafından kendi çıkarları için kullanılmaz” diyecek bir nesil yetiştireceksek, bu ruhu verecek mantığı gençlere vermemiz lazım. Bunu da hadis-i şerifler verecek. Ya da Nureddin Yıldız'ın dersine gelecek gençler, Nureddin Yıldız onlara şirin şirin sözler söyleyecek. Onlar Nureddin Yıldız'ın hayranı olacaklar. “Kur'an bile olmasa olur, yeter ki Nureddin hoca bizimle olsun” diyecekler. Esasen bir şirk uygulaması, Allah'ın rızasını kazanmak için icra edilmiş olacak. Evet, alenî bir şirk yok ortada. Ama Allah'ın dışında Kur'an kadar değerli sözleri olan birisi varsa bunu açtığın zaman şöyle kalın bir gözlükle filan bakınca altında şirk yazdığı görülür. Yüzeysel baktığında İslam'a hizmettir bu; dindar, takva gençlik yetiştirmedir. Ama kâğıdı şöyle ışığa koyup ışığa baktığında o zaman görürsün ki bu bir şirktir ve şeytan provasıdır. Şeytan prova yapıyordur. Alenen putlara, Lat, Uzza'ya tapın demiyordur.

Burada bir örnek zikretmek istiyorum kardeşler. Şimdi, meselemiz iyi anlaşılın diye zikrediyorum. Dostlarımın, kardeşlerimin evine gidiyorum. Pek çok ziyaret yapıyorum, Peygamber'im sallallahu aleyhi ve sellem sünnetidir diye. “Evimize gelir misin ya Resûlallah” dendiğinde “ne zaman geleyim” demiştir. “Kiminle geleyim” diye sormuştur. “Şu kadar kimseyle gel” dendiğinde teşrif etmiştir. Eve gidiyorum, bakıyorum ki yedi, sekiz yaşlarında bir çocuk tir tir titriyor. Babası “buyurun,

hoş geldin” diyor. O böyle hazır ol vaziyette, suçlu gibi. Bu çocuğa ne oldu diye merak ediyorsun. “Tamam oğlum, hoca dede geldi işte” diyorlar. Çocuk geliyor, on senedir benim önümde diz çöken talebe gibi hürmet ediyor. Alt yapıyı hazırlamışlar. Çocuk beni videolardan izlemiş, işte “Nureddin hoca böyle dedi, böyleydi” diye çocuk beni o evde her gün yaşıyor gibi tanıyor. Alt yapısı var. Başka bir eve gidiyorsun, bir sebeple gidiyorsun. Çocuk sen var mısın, yok musun takmıyor. Hatta “oradan kalk, orada benim oyuncaklarım var” diyor. Tamam kalkıyorsun. Ev sahibi “yapma oğlum, ne yapıyorsun Nureddin hoca bu” filan diyor. Dalmış, dinlemiyor bile. Orada iki dakikada evimize Nureddin hoca geldi eğitimi yapamıyorsun sen. “Kalk amca oradan, benim oyuncaklarım, arabalarım orada görmedin mi?” diyor. Başıma gelmiş bir şey bu. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem -lâ teşbih ve lâ temsil, hâşâ biz, yani yerde bir çakıl parçasıyla güneşi kıyas edecek hâlimiz yok ama- bunu yaptı. Yani ashab-ı kiram radar gibi ayet bekler oldular. Kulaklarını, gönüllerini, gözlerini ona hazırladı. Hadis-i şerif bu demektir. Gençlerin hadise alakası Kur’an-ı Kerim’in şeriat kaidelerine ne kadar teslim olacaklarını gösteriyor.

Riyâzü’s-Sâlihîn ki on binlerce hadisin içinden seçilmiş bir kitaptır. Yani hadis-i şeriflerin neredeyse yüzde üçüne tekabül ediyor Riyâzü’s-Sâlihîn. Bütün hadis külliyyatının yüzde üçü, bilemedin yüzde beşidir. Olsun, yüzde onu olsun, hadis-i şeriflerin özetidir yani. Buna rağmen bu kadar küçük bir kitaptan, özetin özeti olan kitaptan özet yapmak zorunda kalıyoruz. Gençlere vermeye uygun bulmuyoruz ama ümmet kadar ağır bir değeri o gence emanet edeceğimizi söylüyoruz. Dünyayı emanet edeceğimiz gence Kâbe’mizi emanet edeceğiz, on hadisi emanet edemiyoruz. Otuz yaşında ilahiyat mezunu, şu hoca efendinin yeğeni vs. Kâbe, Ravza-i Mutahhara, Mescid-i Aksa emanet edilebilir ama hadisler ağır geliyor. Bir gülünçlük diyeceğim ama ağlamayı gerektiren bir gülünçlük bu. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem eli kanlı, ağzı şaraplı insanlara söyledi bu sözleri. Ağır gelmedi. Kulağına ezan okunmuş çocuklara ağır geleceğini vehmediyoruz biz. Şüphesiz, Riyâzü’s-Salihîn yirmi beş yaşında bir gence ağır gelir. Yirmi beş yaşında başlarsan ağır gelir tabii. Ama sağ ayakla eve girileceğini üç yaşından itibaren öğrenen bir genç, sofrada suyun sağ elle içileceğini, lokmanın sağ elle ağza koyulacağını öğrenen bir genç, selam vermeden bir eve girilmeyeceğini bilen bir genç, Riyâzü’s-Sâlihîn’in yüzde ellisini biliyor zaten, ne ağır gelecek ki. Arapçası ağır gelecekse Türkçe’sinden okuyacak.

Çok hoşlandığım, hayatımda bana trafik levhası gibi işaret olmuş bir hatıramı anlatacağım. Almanya’da bir ramazan günü ders yapmak için geldik. Bir arkadaş, Adapazarlı-Akyazılı bir arkadaş dolaştırıyor beni. İftar saati çıktık. Yedi sekiz yerde konuştum. Sahura zor yetişeceğiz gibi oldu. Yani en az üç yüz kilometre yol gittik geldik. Arabayla tur attık yani. Çok yoruldu, zaten gündüz de konuşmuştum. Sahurdan filan vazgeçtim, sabah namazını kaçırmadan bir iki saat uyuyayım diyordum. Onun evine gittik. Meğer ev halkı bizi bekliyorlarmış. Hem sahur için hem de Türkiye’den bir hoca geldi diye. Beş yaşında bir çocuk bizi karşıladı. Kapıyı açtı. Gösterdikleri odaya baktım. Uzanılacak bir yer arıyorum. Pat diye gittim oturdum. Ama inşallah sahur geçmiştir, sabahı kılarım yatarım diye düşünüyorum. Sahura mecalim kalmadı. Beş yaşında bir çocuk geldi, “hırsız amca!” dedi. Baktım bana hitap ediyor çocuk. Ben gözlerimin yarısı açık yarısı kapalı “kime söylüyorsun?” diye işaret ettim. “Sen hırsızısın!” dedi. “Ne çaldım?” dedim. “Bilmiyorum” dedi. Niye bana hırsız diyorsun? “Niye selam vermeden girdin evimize?” dedi. Baktım, hakikaten selam vermedim ben. Zaten kapı açıldı, içeri daldım. O çocuğu gördüm ama bir şey görmüyorum gibi böyle, girdim içeri. “Kusura bakma” dedim, “dikkat etmedim” dedim. “Olsun” dedi, “ev boşken bile eve selam verilir, Müslüman evi burası.” Eğitim bu. Bu çocuk Riyâzü’s-Sâlihîn’i niye ağır bulsun ki. Riyâzü’s-Sâlihîn’i açınca “kendi evinize selam verin. Kimse yoksa da selam verin” hadisiyle karşılaşacak. Bir meçhuliyetle karşılaşmayacak ki. Çocuğu kucağıma aldım. Öptüm. Babasını çağırdım. “Bizi barıştır, ben yanlış iş yaptım” dedim. “Oğlum ben sana söylemedim mi hocamız gelecek diye” şeklinde izah etti. “Hoca selam vermez mi?” dedi bu sefer. Pot

üstüne pot kırdık. İkinci bir suçu işlemiş olduk. Babasını tebrik ettim. Senelerce o aile ile yazıştım. O zamanlar sadece yazışma imkânları vardı. Sonra bu bağımız nasıl koptu bilmiyorum.

“Bırakmayacaksınız şu içkiyi, şu şeytan okları, pislikleri olan, şu kumarı bırakmayacaksınız...” diye ayet indiğinde ashab-ı kiram bir kamu araştırması yapmadılar bırakalım mı bırakmayalım mı diye. Enes ibni Malik içki ayeti indiği günü anlatıyor. Üvey babasının evinde insanlara içki ikram ettiklerini söylüyor. Akşam şarap içiyorlar. Yasak değil çünkü. O arada diyor, bir ses duyduk ki, “hey Medineliler, Resûlullah’a ayet indi ve alkol haram edildi, haberiniz olsun” diye bir ses duyduk diyor. Yarı ayık değiller zaten. Babası “oğlum al fıçıyı dök sokağa” demiş. Al fıçıyı sokağa dök. Sabahleyin baktık ki diyor, Medine sokakları hep içki olmuş. Bir kamuoyu araştırması filan yapmadılar. Neden? Çünkü onlara Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, “Allah ne derse konuşulmaz, tartışılmaz; itaat edilir” diye öğretti. Hadisin fonksiyonu budur.

Eğer gençlik, yarın ümmet-i Muhammed olacaksa Kudüs’ünden, Kâbe’sinden, Kur’an’ından, bütün mukaddesat bu gençliğe emanet edilecekse bu gençlik batıdan, doğudan, güneyden gelecek anket sonuçlarını değil Allah’tan gelmiş şeriatını, Kur’an’ı esas alması gerekir bir gençlik olmalıdır. Bunun için de Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem yaptığı gibi zihinlerinin Kur’an algılamaya ayarlanması lazım. Kur’an’a ayarlanmış bir frekans üzerinde durmalıdır gençler.

Burada gelmek istediğim nokta kardeşlerim, genç ve hadis-i şerifin birleşmesi gerekiyor. Keşke gençlerimiz liseyi bitirdiklerinde Riyâzü’s-Sâlihîn’i hepsini ders olarak okumuş, ondan notlar tutmuş, ondan sonra da Riyâzü’s-Sâlihîn’den kısa hadisi şeriflerden yüz tanesini ezber bilmiş olsalar. Keşke imam hatip lisesinde okuyan yavrularımız Kur’an-ı Kerim’den beş cüz, hadisten de Riyâzü’s-Sâlihîn’i bilmedikçe, tıpkı üniversite imtihanı gibi bir imtihanında bunu başaramadıkça camilerin mihraplarına geçemiyor olsalar. Keşke, keşke. Bu keşkeyi temenni manasında söylüyorum, böyle olmalı diyorum. Bir Riyâzü’s-Sâlihîn’i şöyle üç oturumda okuyamayan, o hadislerin sahibinin makamında durmamalı, utanmalıdır. Bundan utanmalıdır. Artık laik bir devlette çok şey istiyorsun sen, biz abdestli imam bulduk da ne karıştırıyorsun diye bir itiraz da çıkabilir karşıma. Ben zaten keşke diye bir temenni kelimesi kullandım. Yani olsa diye söylüyorum işte. Olsun, olmalıdır diye bir iddiam yok. Uygun olan budur. Böyle bir imamın arkasında namaz, Kâbe’deki heyecanı verir Allah’ın izniyle. Ravza’nın kenarında namaz kılmak gibi bir heyecanı verir. Bunu söylemeye çalışıyorum.

Hadislerle dirilmek, hadisi şeriflerle ayağa kalkmak istiyoruz. Ayağa kalkmak için de genç lazım diyoruz. Hadis-i şerifleri kastederek diriliş kaynağımızdır, inşallah böyle olacaktır diyoruz. Burada bizden önceki mübarek nesillerden örnekler zikredeceğim. Hadis-i şerifin gençle buluşturma heyecanının ashab-ı kiramda nasıl olduğunu, Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem nasıl ilgilendiğini, Zeyd’i, Üsame’yi, Enes’i, Aişe’yi genç yaşta. Yani ümmetin dev adamları, büyük adamlar yirmi yaşına gelmeden Resûlullah’tan sancak teslim aldılar. Arkadaşlar, hiç lâmi cimi yok. Ebu Bekir, altmış bir yaşındaydı, Ömer, elli iki yaşındaydı, Osman ibni Affan, altmış yaşındaydı. Daha da fazla, altmışından da fazlaydı, Ali bin ebi Talib kırk beş yaşındaydı, daha da fazlaydı. On yedi yaşında Üsame, Resûlullah’tan sancak aldı sallallahu aleyhi ve sellem. Bu yaşlı yaşlı adamlar da onun hizmetine verildi. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem gençlere alakası bir göstermelik duygu değildir. Realitedir arkadaşlar. Sanal ortamda konuşmuyoruz. Rakamlar var ortada; on yedi değil de on sekizdi diyelim. Çünkü böyle bir rivayet de var. Çok fark sanki. On yedi, on sekiz arasında yirmi sene fark yok. Üç yüz altmış beş gün fark var. On sekiz değil on dokuz olsun. On dokuz olsun. Yirmi beş yaşında gence bir kız teslim edilmiyor bu dünyada şimdi. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, ümmetin namusunu teslim etti Üsame’ye on yedi yaşında,

on yedi yaşında. Ümmetin namusunu. Bir kız, bin kız değil. Başta kendisinin, peygamberlik makamını temsil eden insan olarak kendisinin şerefini, haysiyetini, ümmetinin prestijini on yedi yaşında bir delikanlıya teslim etti. Bunu ne ile yorumlayacağız ki biz. Bakın Hz. Hasan'a teslim etmiş olsa bunu yorumlayabiliriz. Niye? Torunuydu yani mukaddes bir bölüm var. Kölesinin çocuğu bu, torunu değil. Kölesinin çocuğu. Köle bile değil, kölesinin çocuğu. Yakışıklı bir çocuk da değil. Etrafında bir grup kuracak. Bir kölenin çocuğu, on yedi yaşında ümmetin namusunu emanet alıyor. Üniversite bitirmiş, yirmi beş, yirmi yedi yaşındaki delikanlıya kız isteniyor da "bu bizim kızımızı idare edebilir mi" diye tereddüt ediliyor. Kızlar mı bir âlem oldu, delikanlılar mı çok şey kaybettiler? Hayır. Birisi "Resûlullah dedi ki" duya duya yetiştirdi. Dedi ki Resûlullah, buyurdu ki Resûlullah diye yetiştirdi. Öbürü de roman cümleleriyle yetiştirdi. Dizi filmlerle yetiştirdi. Sonuç da böyle. Kızacak, kaçacak, üzülecek bir şey yok ortada.

Yeniden bir gençlik hamlesi, gençleri yeniden Resûlullah'la buluşturma hamlesi yapmamız lazım. Bunu da şüphesiz bir edep bir zincir üzerinden yapacağız. Sıçraya sıçraya Nevevileri, İbni Hacerleri, Ebu Hanifeleri, İmam Malikleri atlayarak daha tarih ötesinden gelip bin dört yüz sene sonrasına kadar sıçrayacak çekirge gibi Peygamber alınmaz şüphesiz. Kim, nasıl yürüdüyse bu yollarda o şekilde yürüyerek Nevevi'nin yanından geçerek, İbni Hacer'in yanından geçerek, Suyuti tanıyarak, İbni Abdisselam tanıyarak, İbn-ul Cevziler görerek, Buhariler, Müslimler görerek, bir edeple yani herkes boyunu postunu bilmeli. Dün doğdun da on dört asır önce doğanların yanında mı oturacaksın. Elbette bir sıralama olacak. Bu sıralama ile hedefte Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem olacak. Burada küçük bir mülhaza açmamızda fayda var. Genç kimdir? Kime genç diyoruz ki onun üzerinden Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem gençlere yatırım yaptı diyoruz. Ondan sonra işte biz de gençlere yatırım yapalım. Yarın ki ümmet onlardır diyoruz.

Kardeşler genç, çocuk ile yaşlı arasındaki orta sınıftır. Çocuk, on beş yaşına kadar olan insana diyoruz. Kız veya erkek. Rakamla konuştuğumuzda. Rakam değil de buluş çağı diye bir ölçü alırsak bu on dört olur, on üç olur, on iki olabilir. Ama yüzeysel bakıp yani nüfus kâğıdı üzerinden değerlendireceğiz diyelim. On beş yaşına kadar olana çocuk diyoruz. On beş yaş ile otuz yaş arasındakiine genç diyoruz. Kırka kadar da bu rakamı uzatmak mümkündür. Gencin tarifi üzerinde yapılan araştırmalar genelde otuzda biter. On beş yaş-otuz yaş arası. Ama daha geniş bir daireyi görmesi bakımından kırk diyen tercihi biz de tercih ediyoruz. Binaenaleyh, on beş yaş ile kırk yaş arasında şöyle yirmi beş yıllık zamana gençlik zamanı diyoruz. Burada on beşe yaklaştıkça gencin primi yüksek demektir. On beşten uzaklaştıkça da prim düşüyordur. Biraz sonra göreceğiz, hadis-i şerifler ve ashab-ı kiramın ve daha sonraki selef ulemamızın gençler üzerindeki kritiklerini değerlendirirken göreceğiz. Ortada on beş yaş ile otuz dokuz, kırka kadar varan bir dönem söz konusu. Bu dönemin bütününe biz gençlik dönemi diyoruz. Gençle ilgili gerek hadis-i şeriflerdeki müjdelere ve gerekse fıkıh kuralları ve gerekse Müslüman bir toplum olarak bize ait kültür açısından bakışımız budur bizim. On beş yaş ile otuz veya kırk yaş ortalamasına gençlik yaşı diyoruz. Övgüler de yergiler de bu dönemi gösterir. Mesela, meşhur hadis-i şerif, Arş'ın gölgesindeki gölgelenecek yedi sınıftan biri olan meşhur ibadet kıvamında yetişmiş genç deyimini, inşallah on beş ile kırk yaş arasını kast ediyordur. On beş ile otuzu muhakkak kast ediyor. Ama bu on seneyi de ilave etmek hoşuma gidiyor. Hoşuma gidiyor, o ilaveyi yapanların tercihi. Çünkü milyonlarca insan daha katılıyor bu sefer bu umut kervanına. Bunun elbet kadın ve erkek ayırımı yok. Yani genç kelimesi erkeğe mahsus bir kavram değil.

Kur'an-ı Kerim'de gençlerle ilgili hem İbrahim aleyhisselama işaret eden bir kavram var ki İbrahim aleyhisselamın ateşe atılmadan önceki dönemini genç olarak ifade ediyor ayetler hem de Ashab-ı Kehf'le ilgili ayetler **إِنَّهُمْ فِتْنَةٌ آمَنُوا بِرَبِّهِمْ** diye başlıyor. "Rablerine iman etmiş gençlerdiler" diyor.

Ashab-ı Kehf'le olan yerden yola çıktığımız zaman, bir bölümü sarayda görevliydi. Yani on beş yaşında adam sarayda herhâlde danışmanlık görevi yapmıyordu. Büyük ihtimalle otuzlu yaşlardaydılar. Kur'an-ı Kerim bir kavramı kullanıyorsa, genç diyorsa, kırk sekiz yaşındakine de genç diyorsa genç o demektir artık. Bizim için literatür odur. Yani rakam vermiyor kitabımız. Mesela, otuz altı yaşındaydı, yirmi sekiz yaşındaydı demiyor. Genel bir tabir kullanıyor. Yoksa yirmi sekiz yaşında deseydi yirmi yedi de, yirmi dokuz da girmeyecekti bütün bu rahmet müjdelerine. Ashab-ı kiramı değerlendirdiğimizde, Aşere-i Mübeşşere mesela, çoğunluğu gençlerden oluşuyor. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin biraz sonra göreceğiz. Bedir mücahitleri dediğimiz, isimleri Efendimiz'in isminin yanında anılacak kadar değerli olan insanların çok büyük bölümü gençti ve Bedir'i zafer hâline getirip meleklerle omuz omuza dövüşen gençlerdi. Sonra değineceğiz ona işte. Ebu Davud'dan hadis-i şerif nakledeceğiz.

Her hâlükârda kardeşler, genç bir ümmetiz elhamdülillah. Kâfirler tarafından ürkütücü bulunmamızın nedeni de genç nesil oluşumuzdur. Bir ulusun, bir ümmetin genç olması dünyada daha uzun ömürlü olması, nüfusu ithal etme ihtiyacı olmaması demektir. Hindistan'da bir şey dikkatimi çekmişti. Bizi misafir eden Nedvî rahmetullahi aleyhin yardımcılarında birine, "nüfus oranınız çok düşük" dedim. Yani yüzde onlu bir rakam yüzde on beş, yüzde on altı görünüyorsunuz Hindistan'da. İslam devletinden de bahsediyorsunuz. Dünyada artık demokrasi insanların kafasına yerleşti. Çoğunluk diye bir kavram var. Siz ne ile ölçüyorsunuz bunu. Yani kaç yıl sonra nasıl bir plan yapıyorsunuz. Para yok, nüfus yok. "Burada durur musun?" dedi. "Ne olacak" dedim. "Bak" dedi, "şu sokakta yürüyene bak. Ellinin üstündekiler Hindular'dır hep. Yirminin altındakiler de bizim neslimizdir. Bizde yedi, sekiz, dokuz, on çocuk normal kabul ediliyor bir anneden. Onlarda ikinci çocuğu da devletten yardım alarak doğurmayı kabul ediyorlar. Sadece sokak anketi yaparsan biz yine elli sene sonra burada İslam'ız." Bu hesap çok hoş bir şey. Yani nüfusun gençliği, genç nüfus hangi ibreyi gösteriyorsa gelecek onun demektir. Bugün Avrupa'nın önemli bir sıkıntısı genç kuşağı olmayışıdır. Doğurmayı yük olarak gören bir kadın dünyası var Batı'da, Avrupa'da. Dolayısıyla gelecekleri yok. Şu anda silahları var, tankları var, füzeleri var; tankın üstüne koyacak genci yok. Afrika'dan ithal asker alıyor Avrupa. Afrikalı'yı asker olarak kullanmak zorunda kalıyor. Eskiden amele alıyordu, artık asker de almak zorunda. Nüfusu yok. Türkiye'den, Yugoslavya'dan, Suriye'den devşirdiği nesillerle ulus olmaya çalışıyor. Senin karşında da yüzde yüz kendi soyundan gelmiş dedeleri, neneleri aynı olan bir nesil durdu mu sen ulus olarak onunla ayakta duramazsın. Karşı karşıya gelemezsin.

Bu sebeple ümmet-i Muhammed'in tarih boyunca ve inşaallah bugün ve biiznillah yarın, dünyada ayakta kalabilmesinin nedeni genç kuşaktan oluşmasıdır. Moğollar, binlerce değil, on binlerce değil, yüz binlerce insanı bir ay içinde öldürdükleri hâlde büyük bir zarar verdiler ama nesil kurutamadılar. Kalan bebeklerle bile bugünkü ümmet çıktı ortaya, elhamdülillah. Bu hesabı, bu mantıkla yaptığımızda bugün bir gencin Riyâzü's-Sâlih'in okuması, "elhamdülillah yirmi beş yaşındayım ve üçüncü defadır evimizde, mahallemizin mescidinde Riyâzü's-Sâlih'in hatmine katıldım" demesi, evine gelen birisinin selam vermemesi yüzünden hırsız olup olmayacağından şüphelenmesi, bu ümmetin açan bir gülü gibidir Allah'ın izniyle. Bu bir umuttur. Öyle meydanlarda, salonlarda, konferanslarda Müslüman gençlik, mücahit gençlik, ey kutsal gençlik diye bağırarak olmuyor bu işler. Kuru kuruya yetişmiş bir genç nesil vardır, bir de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin aşısıyla aşılınmış bir nesil vardır.

Ve bir hakikati arkadaşlar, kesinlikle unutmamız gereken ölçü olarak lütfen kabul ediniz. Burada bu genç nesilden söz ederken biiznillah hayalden konuşmuyorum. Hayal değil bu. Ashab-ı kiram gençti, Bedir'dekiler delikanlıydılar. Delikanlılar on dört, on beş yaşında çocuklar. Bedir'e gidemedikleri

için Medine sokaklarında ağladılar. “Bizi de al ya Resûlallah” diye Uhud’da ağladılar. Güreş yapıp kuvvetlerini ispat etmek istediler. Güreş turnuvası oldu Uhud öncesinde. “Biz de gelelim ya Resûlallah, bak bu adamı yendim ben” diye. Abdurrahman radiyallahu anh ne diyor; çocuğun kılıcı yerden sürükleniyor diyor. Beline kılıç takmış, arkadan takır takır yere sürtüyor. Kılıçtan küçük çocuk. Genç bir nesiliz. Ashab-ı kiram öyleydi. Tâbiin nesli de gençti. Selahaddin de gençlerle yol aldı. Bu ümmetin hiç bir döneminde aksakallılara devredilmemiştir ümmet. Aksakallılar yirmi bir yaşında Fatih’in yanında danışmanlık yapmak zorunda kalmışlardır. İstanbul yirmi bir yaşında çocukların işidir. Aksakallılar, yirmi bir yaşında çocukların elinden tutmak içindirler elhamdülillah. Bu haz büyük bir hazdır. Sultan Fatih’te öyleydi. Yirmi bir yaşında bir adam daha biliyorum ben. Bir adam daha biliyorum. Hasan El Benna da yirmi bir yaşındaydı. Ezher’de yetmiş, seksen yaşında koca şeyhler onun elinden de tutmak nasip olmadı onlara.

Bu ümmet gençleriyle bile insanlığın önünde durmuş bir ümmettir. Gençlerle değil, gençleriyle bile. İhtiyarlarıyla eğer yirmi bir yaşında delikanlıları, bu ümmetin, Peygamber’imin müjdesidir diye İstanbul’u fethedebiliyorsa elli bir yaşındakiler uzayı fetheder Allah’ın izniyle, dedirten bir ümmettir elhamdülillah. Gençliğimizle iftihar ediyoruz. Küfrün ve kâfirlerin gençlerimiz üzerindeki planlarının, tuzaklarının büyük bir afet olduğunu, artık uyanmamız gerektiğini ve Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemle buluşturulmuş gençler yetiştirmek zorunda olduğumuzu söylüyorum. Şeyhlerle, liderlerle değil, Resûlullah’la buluşturulmuş gençler. Bu sebeple annelerin, babaların çocuklarına “sen de Sultan Fatih olacaksın” demelerini hatalı buluyorum. Ne Sultan Fatih’i be! Ne işin var Sultan Fatih’le. Bitti, onun modası geçti. İstanbul fethedildi. Roma’yı fethedecek uzay çağının Fatih’i lazım şimdi. Dolayısıyla Resûlullah’ın adamı ol, sen otomatik Fatih oldun zaten. Resûlullah’a adam olmak lazım, sallallahu aleyhi ve sellem.

Gençlerimizin, kız veya erkek gençlerimizin, Peygamber aleyhisselamla buluşması lazım. Bunun için hadis-i şerif çok önemli. Enerji demek hadis-i şerif. Kimlik, şahsiyet demek zaten. En başta ne dedim; Kur’an’ı anlayacak insanları anlar hâle getirdi hadis-i şerifler. İnşallah biz de bu maksatla yola çıktık, bunu yapmak istiyoruz biiznillah. İkinci dersimizde, bundan sonraki dersimizde bu ruhun hadis âlimleri tarafından, bilhassa ashab-ı kiram tarafından bağra nasıl basıldığını göreceğiz.

Hamdele-salvele.